

Predikan i Kindaholms församling 2017 av Tobias Bäckström

Sexagesima

"Det levande ordet"

Jeremia 23:23-29

Hebr 4:12-13

Joh 6:60-69

Ps: 237, 657, 67, 722, 77:3-5

Det är outhärdligt! Ibland känns det så, livet är outhärdligt. Man orkar bara inte. Det kan vara ett outhärdligt besked, som att ens läkare berättar att man har cancer som man inte vill acceptera. Säkert har även du någon gång upplevt att något är outhärdligt.

Det kanske till och med händer att du finner att *Gud* kan vara outhärdlig. Så var det för lärjungarna i evangeliet idag. *"Det är outhärdligt det han säger, vem står ut!"* Det var Jesus predikan, det han sa som de fann oacceptabelt. Ja, Guds ord är i första hand sanningens ord och sanningen är inte alltid bekväm. Ja, den kan ibland vara outhärdlig. Men det viktigaste är ju att vi får höra det vi *behöver* höra och inte bara det som vi *vill* höra.

Tyvärr så innebär detta en risk att folk stöts bort. Även Jesus hade i perioder problem med tomma kyrkbänkar. *"Vem står ut med att höra honom?"* sa man, och så lämnade folk honom. Eller som det uttryckligen står: man *vände sig bort* ifrån honom.

Många gånger kan det bli en krock mellan det Gud säger och det vi vill höra. Egentligen är det kanske inte så konstigt. Gud är det stora mysteriet, han står långt över våra tankar och idéer. Om allt det vi hör i bibeln eller kyrkans tradition hade passat med våra religiösa funderingar kan man ju börja undra hur kristendomen uppstått, om den är uppfunnen av människor eller uppenbarad från Gud.

Men nu *är* kristendomen en uppenbarad religion. Gud har talat till människor, profeter och lärjungar, framföra allt genom Jesus själv. Och det finns saker som sägs som krockar med vårt mänskliga förnuft. Saker som kan upplevas outhärdligt. Det är inte alltid enkelt att vara troende, inte bara för att man kan stöta på motstånd i sin omgivning, utan också på grund av tron i sig.

Men vågar vi erkänna detta? Vi det blir så lätt att vi beskriver tron på Gud enbart i positiva termer. Tron på Gud ger livet mening, säger vi, tron ger mig styrka, tron ger mig inre harmoni. Och så vidare. Men är det alltid så?

Tänk om tron ställer till problem för dig? Det Jesus säger är ju inte alltid så lätt att ta till sig, det vet alla som har försökt läsa lite mer ingående istället för lösryckta bibelcitater. En trogen bibelläsare hittar förr eller senare ställen som man önskat inte stod där, inte i Guds ord! Då kanske vi ibland avundas de som slipper förhålla sig till detta.

Det kanske ibland hade varit enklare att *inte* tro? Som i ateisternas bussreklam för några år sedan: ”*Gud finns nog inte. Sluta oroa dig och njut av livet.*” Tänk om de har rätt, tänk om livet vore lättare att leva utan tron!

Den tanken hade nog lärjungarna! Och är det något som är befriande med bibeln så är det att läsa om alla tvivlare och i övrigt besvärliga människor. Vi behöver inte låtsas en klämtjeck tro som det inte finns bäring för i vårt inre.

Vad sa då Petrus? När Jesus vänder sig mot dem med sin fråga: Tänker ni också svika, ger ni också upp? Uppenbarligen gav han dem det som ett alternativ. Han hade inte klandrat dem om de också drog sig undan. Men Petrus, och vi får tänka oss honom som talesman för hela gruppen, säger: ”Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord, och vi tror och vi förstår att du är Guds helige”.

Det finns mycket visdom i detta svar. Petrus förnekar inte att det finns jobbiga saker med Jesus. Han säger *inte*: ’Varför skulle vi lämna dig: allt du säger ger ju oss bara tröst och styrka.’ Nej, han säger: ”Till vem skulle vi gå?” Det vill säga: även om vi velat så finns det inget alternativ. De hade upptäckt att Jesus hade kommit med det eviga livets ord. Då fick de stå ut med honom, även om det var outhärdligt.

Får man tänka så: att tidvis kan Jesus bli någon som man får *stå ut* med? Men vi gör det för vi har inget alternativ. Vi får säga som Petrus: ”Till vem skulle vi gå?”. Har man en gång insett att Jesus är Guds helige stannar man även om man inte begriper allt. Även om det finns saker i bibeln som man inte förstår sig på.

”Vi tror och vi förstår att du är Guds helige”. Det låter lite bakvänt. Borde inte förståelsen komma först och tron sen? Vi måste väl först *förstå* vad kristendomen handlar om, vad det går ut på, innan vi ansluter oss till den med vår tro? Men Petrus verkar mena att först kommer tron och så småningom växer förståelsen fram. Vill man förstå allt från början kommer man aldrig komma till skott med tron.

Det finns också en annan sak med ordet ”förstå”. Det grekiska ordet för ”förstår” *ginosko*, betyder också att *lära känna*. Det används när man lär känna en annan människa. Det handlar inte om en hjärnans förståelse utan ett *hjärtats* förståelse. Tron är en relation, att tro på Jesus är att gå in i en relation, och som alla relationer tar det tid att lära känna den andre. Det kommer först med tiden. Det är därför som Petrus kan säga att tron kommer först, sen förståelsen, sen lär vi känna honom.

Du är Guds helige! Den insikten fanns där inte från början hos lärjungarna, den växte fram efter med tiden. Det var en insikt som de som vände sig bort från Jesus inte hade. De hade inte tagit steget i tro, för att lära känna honom. De såg bara det anstötliga med honom, de såg inte att han var Guds helige. De tänkte inte på att helighet är något väsensfrämmande för oss, något som vi ryggar tillbaka inför, något som vi inte begriper oss på.

Nu är det upp till dig att ta emot Jesus, ta emot det han vill säga dig. Det första steget i tro måste komma innan hjärtats förståelse växer fram. Då blir Jesus lika omistlig för oss som han blev för lärjungarna: ”*Till vem skulle vi gå, du är Guds helige!*”